

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΡΩΝ

Σήμερα ή ἐκκλησία μας τιμᾶ καί ἀφιερώνει τήν Κυριακή μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου μας, στίς ἁγίες ἐκεῖνες γυναῖκες, πού μέ περισσή τόλμη καί θάρρος λίαν πρωί τοῦ Σαββάτου πῆγαν στόν τάφο γιά νά ἀποδώσουν τιμή στόν Κύριό τους.

Πῆγαν ἀψηφώντας τήν ὅλη κατάσταση πού εἶχε διαμορφωθεῖ τίς ἡμέρες ἐκεῖνες μέ τόν Ἰησοῦ ἀλλά καί τούς μαθητές του, οἱ ὁποῖοι πρέπει νά τονίσουμε πώς ἦταν κρυμμένοι, διά τόν φόβο τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖνες δέν φοβήθηκαν οὔτε τούς Ἰουδαίους, οὔτε τήν φρουρά πού ἐπιτηροῦσε τόν τάφο, ἔπρεπε νά ἀποδώσουν τιμή στό ἐνταφιασμένο σῶμα τοῦ Κυρίου τους καί αὐτό ἦταν γιά ἐκεῖνες δυνατό κίνητρο. Ἔτσι λοιπόν πολύ πρωί ξεκίνησαν γιά τόν τάφο, χωρίς φόβο, καί μέ πίστη γι' αὐτό πού ἐπρόκειτο νά κάνουν. Ὁ προβληματισμός τους εἶχε κυρίως νά κάνει μέ τό πῶς θά καταφέρουν νά μποῦν στόν τάφο μιᾶς καί ἡ πόρτα αὐτοῦ ἦταν σφραγισμένη μέ μιά τεράστια σέ ὄγκο πέτρα. Ἐνῶ ἡ λογική θά ἔπρεπε νά τίς κρατήσῃ μακριά, διότι ὑπῆρχε κίνδυνος ἀκόμη καί γιά τήν σωματική τους ἀκεραιότητα, ἡ δύναμη τῆς ἀγάπης τους πρὸς τόν Κύριό τους τίς ἐνδυνάμωσε. Καί ὅπως μᾶς λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «Ἡ τέλεια, ἡ ἀπόλυτη ἀγάπη, δέν γνωρίζει κανένα φόβο» (Α΄ Ἰωάν. 4,18).

Βλέπουμε λοιπόν πώς ὅτι δέν τόλμησαν νά πράξουν οἱ ἄντρες μαθητές, τό ἔπραξαν οἱ γυναῖκες, (οὐκ ἔνι ἄρσεν καί θῆλυ. Πάντες γάρ ὑμεῖς εἶς ἐστέ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Γαλατ. 3.28). Αὐτό μᾶς δείχνει πώς γιά τόν Κύριο καί Θεό μας ἄντρες καί γυναῖκες εἴμαστε ἕνα.

Φθάνοντας λοιπόν στόν τάφο διαπιστώνουν πώς ὁ λίθος ἦταν ἀποκεκλισμένος, καί ὁ τάφος κενός, ἐνῶ τήν ἴδια στιγμή ἀσπροντυμένοι ἄγγελοι ἀνακοίνωναν τήν Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου. Αὐτή ἦταν ἡ πρώτη ἀνταμοιβή στήν ἀγάπη τους, τό πρῶτο δῶρο στήν αὐταπάρησή τους. Ἔγιναν Ἀπόστολοι ἐκεῖνες στούς μαθητές καί ἀποστόλους τοῦ Κυρίου. Ἡ δεύτερη ἀνταμοιβή δέν ἄργησε γιά ἐκεῖνες νά ἔρθῃ, γιατί καθώς βιαστικά ἔφευγαν γιά νά ἀναγγεῖλουν ὅπως ὁ ἄγγελος τίς εἶπε, ὁ ἴδιος Ἀναστημένος Κύριός τους καί Θεός τίς συναντᾶ καί τίς προσφωνεῖ ...χαίρετε. Τήν πονεμένη καρδιά τους πλημμύρισε ἡ χαρά τῆς Ἀναστάσεως, εἶδαν τόν Κύριό τους ξανά ζωντανό καί ἀμέσως χάνεται ἀπό τό μυαλό τους ἡ εἰκόνα τῆς Σταύρωσης καί τῆς ταφῆς. Οἱ Ἅγιες αὐτές γυναῖκες τιμήθηκαν τόσο πολύ ἀπό τόν Κύριο γιά τήν πολλή ἀγάπη καί ἀφοσίωσή τους. Καί ὅπως ἀναφέρεται στήν Ἁγία Γραφή ἡ ἀγάπη εἶναι κραταιά ὡς ὁ θάνατος. Οἱ γυναῖκες ἐκεῖνες νίκησαν τόν φόβο τοῦ θανάτου.

Ὁ χαιρετισμός τοῦ Κυρίου «χαίρετε» νά χαρεῖτε δηλαδή, θά λέγαμε πώς ἔχει ἰδιαίτερη σημασία. Ἡ γυναίκα ἔδωξε τήν χαρά μέ τήν πτώση, ἡ γυναίκα ἀκούει πρώτη τό χαίρετε γιά νά ἐπαναφέρει τήν ἀληθινή χαρά στόν κόσμο πού εἶναι ὁ Χριστός.

Στίς μέρες μας χρειάζεται θάρρος ἰδιαίτερα σήμερα στήν ἐποχή μας πού ἡ ἀπιστία ἀπειλεῖ νά γίνῃ τῆς μόδας, πού ἡ ἄρνηση παίρνει καί δίνει,

πού ὁ ὕλισμός καί εὐδαιμονισμός κυριαρχεῖ στήν ζωή τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων. Θάρρος καί τόλμη χρειάζεται ἀκόμη καί νά ὁμολογήσουμε σήμερα Χριστό. Θάρρος καί τόλμη χρειάζεται ἀκόμη καί γιά νά ζήσουμε στήν ἐποχή μας ὡς ἀληθinoί χριστιανοί. Νά ἀποδείξουμε ἐμπράκτως διά μέσου τῆς ζωῆς μας ὅτι τό Εὐαγγέλιο δέν εἶναι μιά θεωρητική ὑπόθεση ἀλλά συγκεκριμένη πράξη καί αὐθεντικός τρόπος ὑπάρξεως. Νά ἐκφράσουμε δηλαδή στή ζωή μας καί στόν καθημερινό μας ἀγώνα αὐτό πού ὀνομάζουμε χριστιανικό ἦθος σέ μιά ἐποχή πού ἡ ζωή τῆς ἁμαρτίας εἶναι εὐκολότερη καί τήν ἀκολουθοῦν πολλοί.

Ὁ Ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ μᾶς διαβεβαιώνει «Οὐ γάρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός πνεῦμα δειλίας, ἀλλά δυνάμεως καί ἀγάπης καί σωφρονισμοῦ» (Β΄ Τιμ.1,7). Ὅποτε ἔχουμε ἀνάγκη ἀπό θάρρος καί τόλμη στήν ἐποχή μας σήμερα νά ὁμολογοῦμε Χριστό ὡς ὑπερασπιστές τῆς χριστιανικῆς ἀλήθειας. Ἄς διδαχθοῦμε λοιπόν ἀπό τό παράδειγμα τῶν ἱερῶν ἀνδρῶν Ἰωσήφ καί Νικοδήμου οἱ ὁποῖοι ἐνταφιάσαν τό σῶμα τοῦ Κυρίου, καί ἀπό τίς ἁγίες ἐκεῖνες Μυροφόρες γυναῖκες οἱ ὁποῖες δέν ἐφοβήθησαν μηδέ ἐδειλίασαν σέ μιά δύσκολη ἐποχή νά ὁμολογήσουν τήν πίστη τους καί νά κηρύξουν Χριστό.

Χριστός Ἄνέστη

π. Ἰωάννης Λεοντάρης
ἐφημέριος Μαρμάρων